

ת"פ 4791/05/12 - מדינת ישראל נגד פארס אריאשי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4791-05-12 מדינת ישראל נ' אריאשי
בפני: כב' השופטת הדסה נאור

בעניין:	מדינת ישראל	
	ע"י ב"כ עו"ד	גבריאל דניאל
	נגד	
	פארס אריאשי	שירן ברגמן
	ע"י ב"כ עו"ד	

הכרעת דין

1. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 9.1.11 בשעה 15:00 או בסמוך לכך הסיע הנאשם שלא כדין, ברכב מסוג פורד אקונוליין שמספרו 94-228-23 (להלן: "הרכב"), בכביש מספר 4, סמוך לצומת קוקה קולה מכיוון דרום לצפון (להלן: "המקום"), 16 נוסעים אשר שהו באותה עת באופן בלתי חוקי בתחומי מדינת ישראל, מבלי שהחזיקו בהיתר כניסה ו/או תעסוקה (להלן: "השוהים הלא חוקיים").
באותן הנסיבות, נתבקש הנאשם לעצור את רכבו על ידי השוטרים איתי אלון (להלן: "השוטר איתי"), שילה דוד (להלן: "השוטר שילה") ורון עמילוב (להלן: "השוטר רון"), אשר מילאו תפקידם כדין.
משנעצר הרכב, נטלו השוטרים מהנאשם ומהשוהים הלא חוקיים את תעודות הזהות שלהם וביקשו מהנאשם לנסוע אחריהם ברכב לתחנת משטרת כפר סבא.
במהלך הנסיעה, כאשר השוטרים פנו עם רכבם ימינה לכיוון תחנת משטרת כפר סבא, המשיך הנאשם בנסיעה על כביש 4 לכיוון צפון וברח מהשוטרים, וזאת בכוונה להכשילם בביצוע תפקידם כדין, ובעודו נוהג בזמן פסילה.
על כל אלה מיוחסות לנאשם, בפרק הוראות החיקוק, העבירות הבאות:
הסעת שישה או יותר שוהים שלא כחוק, על פי סעיף 12א(ג)(א1)(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952;
הפרעת שוטר במילוי תפקידו, על פי סעיף 275 לחוק העונשין;
נהיגה בזמן פסילה, על פי סעיף 6 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.
2. במענה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי לא היה במועד ובמקום הרלוונטיים.

לטענתו, נחקר שבועיים לאחר האירוע ולא זכר היכן היה.

למעשה אין כפירה בעובדות כתב האישום והשאלה העומדת לדין הינה שאלת זיהוי של הנאשם כנהג הרכב וכמסיע השוהים הלא חוקיים.

3. להוכחת זהותו של הנאשם כנהג המסיע העידו, **מטעם המאשימה**, השוטרים רונן ואיתי שהיו מעורבים בעצירת הרכב, בדיקת זהותו של הנאשם ושל השוהים הבלתי חוקיים. השוטר שילה, שאף הוא היה מעורב בעצירת הרכב ואף רשם דוח פעולה על כך, לא התייחס בדוח שערך או בעדותו לזיהוי של הנאשם על ידו כנהג הרכב.

השוטר רונן מציין בדוח הפעולה שערך את הנסיבות שהובילו אותו ואת השוטרים שהיו עמו להורות לנהג הרכב לעצור ואת האופן בו נמלט מפניהם נהג הרכב עם הרכב.

על פי המתואר בדוח הפעולה לאחר שהשוטר איתי לקח מנהג הרכב את תעודת הזהות ורישיון הרכב, הודיע רונן לנהג הרכב כי הוא מעוכב והורה לו לנסוע אחריו לחקירות ושלא ינסה להימלט, אך בדרכם ליחידה כ-500 מ' לפני צומת כפר סבא כאשר פנו השוטרים ימינה, סטה הנאשם שמאלה והמשיך ישר לכיוון צפון.

אין מחלוקת כי הפרטים הרשומים בתעודת הזהות וברישיון הנהיגה הינם הפרטים של הנאשם והשוטר רונן הוסיף בשולי הדוח שרשם כי **"את הנהג זיהיתי על פי תמונתו בתעודת הזהות"**.

בעדותו בבית המשפט התבקש השוטר רונן להבהיר למה התכוון כשכתב שזיהה את הנהג על פי תעודת זהות והשיב **"זה אומר שהחזקתי את תעודת הזהות מול פניו של הנאשם וראיתי שזה הוא"**.

טענת ההגנה בפניו, במהלך חקירתו הנגדית, על תיאום עדויות עם השוטרים אחרים שהשתתפו באירוע, במהלך רישום הדוחות, נדחו באופן חד משמעי על ידי רונן.

השוטר איתי רשם בדוח הפעולה שערך תיאור דומה של האירוע לזה שנרשם על ידי רונן והתייחס לשאלת זיהוי של הנאשם, על ידו, כבעל תעודת הזהות ורישיון הרכב שתפס מידי נהג הרכב.

על פי דיווחו בדוח הפעולה לאחר שהרכב נעצר ניגש לנהג הרכב והורה לו לכבות את הרכב ולהגיש לו את תעודת הזהות שלו ואת רישיון הרכב כשבסיפת הדוח ציין **"זיהיתי את המסיע על פי תמונתו בתעודת הזהות"**.

בעדותו בבית המשפט במהלך חקירתו הנגדית והחוזרת הבהיר כי הוא היה הראשון שניגש לנהג, קיבל ממנו את תעודת הזהות ובירר עם המשל"ט (מרכז השליטה) כדי לוודא שלא מדובר בתעודה מזויפת והוסיף **"אני זיהיתי גם את הפנים של הנאשם"**.

עם זאת אישר, לשאלת בא כוח הנאשם בחקירתו הנגדית, כי טרם כתיבת דוח הפעולה שלו הוא קרא את דוחות

הפעולה של השוטרים שילה ורון.

4. ההגנה נשענת על עדותו של הנאשם.

בחקירתו במשטרה, מתאריך 21.1.11 טען הנאשם כי **אינו זוכר מה עשה ביום האירוע** והכחיש כי נכח בזמן ובמקום האירוע הנטען וכי נהג ברכב, בין היתר בטענה לפיה אינו נוהג מזה חודשיים לאחר שנפסל לנהיגה בחודש נובמבר 2010.

הודאתו כי היה בתקופה הרלוונטית פסול לנהיגה נתמכת בגזר הדין בתיק 5957-11-10 שניתן בבית המשפט לתעבורה בירושלים בתאריך 29.11.10.

לטענתו מכר את רכבו לחסאן עדנאן (להלן: "**חסאן**"). הוא אמנם לא זכר לומר מתי מכר את הרכב, עם זאת הוסיף כי עשה כן "אולי יום אחד אחרי **שאיבדתי ת.ז. ורישיון נהיגה שלי**", בתחילת חודש ינואר 2011, והוסיף כי מיום החתימה על זיכרון הדברים הרכב הועבר פיזית לחסאן, אך לא ידע למסור פרטים לאיתורו, כתובת או מספר טלפון.

זיכרון הדברים, גם הוא, לא נמסר על ידי הנאשם למשטרה במסגרת החקירה ואף לא הוגש כראייה מטעם ההגנה בבית המשפט.

על פי הרישום באגף הרישוי הרכב הועבר על שם חסאן, יום לאחר האירוע מושא כתב האישום, קרי: בתאריך 10.1.11.

את תעודת הזהות שלו יחד עם התיק שלו, איבד, לטענתו, שבוע לפני שהנפיק בתאריך 10.1.11, קרי: יום לאחר האירוע, תעודת זהות חדשה.

החוקר הביע בפני הנאשם תמיהה על כך שתעודת הזהות החדשה שלו הונפקה בדיוק יום לאחר האירוע והסברו של הנאשם לתמיהה התמצתה באמירה "זה ככל הנראה מקריות".

בעדותו הראשית בבית המשפט טען הנאשם **שכמעט חודש לפני האירוע העביר את הרכב פיזית לקונה - חסאן -** וכי במועד האירוע הרכב לא היה ברשותו.

בחקירתו הנגדית הוסיף כי נתן את הרכב לחסאן ללא רישיון רכב כי הרכב היה מיועד לפירוק וחסאן לא רצה להסיע אותו, אף שאישר ש"אחרי זה כן העברנו בעלות, אם הוא עושה איזה שטות".

עוד חזר הנאשם וטען, בעדותו הראשית, כי **כשבוע לפני האירוע אבדו לו תעודת הזהות ורישיון הרכב יחד עם** דברים נוספים בחוף הים ביפו.

לשיטתו, מאחר שכולם מכירים אותו במזרח ירושלים ולא בודקים אותו לא הלך להגיש תלונה או להוציא תעודת זהות. אף על פי כן, שבוע לאחר מכן ניגש למשרד הפנים אך בשל עומס עזב והוציא את תעודת הזהות רק מאוחר

יותר.

בניגוד לטענתו בחקירתו במשטרה כי אינו זוכר מה עשה **ביום האירוע**, העלה הנאשם בחקירתו הנגדית בבית המשפט גרסה כבושה לפיה **הגיע ביום האירוע למשרד הפנים על מנת להוציא תעודת זהות חדשה אך מאחר והיה שם תור ארוך, החליט לוותר ולחזור למחרת**. בהמשך עדותו חזר בו הנאשם ואמר כי אם לא זכר 10 ימים לאחר האירוע מה עשה ביום האירוע הרי שאינו יכול לזכור 5 שנים לאחר מכן.

בסיכומיו העלה ב"כ הנאשם טענה לפיה היה על היחידה החוקרת לנסות ולאתר את חסאן ולגבות ממנו עדות ויש לראות בהעדר פעולת חקירה זו מחדל חקירה מהותי אשר יש בו כדי להביא לזיכוי של הנאשם ולו מחמת הספק.

עיון באמרת הנאשם בחקירתו במשטרה מעלה, כאמור לעיל, כי הנאשם מסר רק את שמו הפרטי ושם המשפחה של חסאן מבית חנינה ללא כל פרט מזהה נוסף אף לא את מספר הטלפון שלו, אף שהתבקש, כשטען שפרט זה אינו בידיעתו וכאמור גם לא את העתק זיכרון הדברים.

בנסיבות אלה איני רואה באי גביית הודעה מחסאן, בהעדר פרטים לאיתורו, מחדל חקירה מהותי היוורד לשורשו של עניין.

לו הנאשם היה סבור שעדותו של חסאן עשויה להועיל להגנתו היה עליו לטרוח ולהמציא נתונים שיסייעו באיתורו או לזמנו לעדות כעד הגנה.

5. בסיכומיו טען ב"כ הנאשם למחדלי חקירה נוספים ולפגמים שנפלו בדוחות הפעולה שערכו השוטרים איתי ורון לגבי זיהוי של הנאשם.

לטענתו, נוכח הכחשת הנאשם כי שהה במקום היה על המשטרה לבצע מסדר זיהוי עם השוטרים שלטענתם זיהו את הנאשם כבעל תעודת הזהות שנמסרה לידיהם או למצער לבצע עימות בין הנאשם לשוטרים, כפי שהנאשם אף ביקש בחקירתו במשטרה.

אין בידי לקבל טענה זו, במיוחד נוכח העובדה שאין מחלוקת כי אכן תמונת הנאשם הינה התמונה המוטבעת על תעודת הזהות שנמסרה על ידי נהג הרכב לשוטרים, נותרה בידי המשטרה והוגשה כראיה במשפט.

אם לא די בכך הרי שעל פי הראיות אין עסקינן באירוע שטחי וקצר בו השוטרים ראו את הנאשם אגב ביצוע העבירה לפרק זמן קצר ורגעי. מדובר באירוע בו לאור חשדם של השוטרים עוכב הנהג, עם רכבו, לפרק זמן לא קצר, במהלכו אף זוהה בהשוואה לתעודת הזהות שהציג כנאשם.

בספרו "על הראיות" (חלק שלישי)(מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009), עמ' 1192 מציין המלומד י. קדמי אימתי קיימת חובה - צורך - לערוך מסדר זיהוי:

"מטבע הדברים, שיש מקום לבחון את יכולת הזיכרון החזותי של עד אך ורק באותם מקרים שבהם קלט העד את "חזותו" - קרי: את מראה פניו - של החשוד לראשונה, במסגרת ההתרחשות נשוא האישום; והמגע ביניהם, בהזדמנות זו היה "שטחי" וקצר אין "צורך" - וגם אין טעם שבהיגיון - לערוך מסדר זיהוי בין "מכרים" [...]; או בין מזהה לחשוד שאמנם "נפגשו" לראשונה במסגרת האירוע נשוא האישום, אך היה זה מגע קרוב ומתמשך, שרישומו ביזכרונו של העד שקול כנגד היכרות מוקדמת ממש".

בנוסף טען כי יש לדחות את עדויותיהם של השוטרים רונן ואיתי, אשר בעיון בדוחות הפעולה שלהם ניתן למצוא כי המשפט האחרון בכל אחד משני דוחות הפעולה זהים באופן המעורר חשד להתנהלות שאינה תקינה, ולבחון בספקנות רבה את עדותו של איתי אשר הודה, בחקירתו בבית המשפט, שעיון בדוחות הפעולה של השוטרים רונן ושילה טרם כתיבת הדוח שלו, דבר המצביע על התנהלות פסולה של השוטר איתי.

מוסכם עליי כי עיון בדוחות השוטרים רונן ושילה על ידי איתי טרם כתיבת הדוח על ידו, ללא מתן הסבר כלשהו למעשיו, מהווה התנהגות פסולה, המעלה ספקות לגבי אמינות טענתו כי הרישום בדוח שערך משקף את מה שראה ועשה, אף כי, מאידך, אמינותו מתחזקת דווקא בהודאתו בכך במהלך עדותו בבית המשפט. בשקלול הנסיבות, אלה הפוגמות באמינות הרישום ואלה המחזקות את אמינותו של איתי, כאמור לעיל, בחרתי שלא לתת משקל לעדותו כחלק ממסכת הראיות של המאשימה, בשאלת זיהויו של הנאשם כנהג הרכב.

עם זאת אין באמור לעניין אמינות ומשקל עדותו של איתי כדי לפגום או להפחית ממשקל עדויותיהם של רונן ושילה, ומכאן שאין בכך כדי להוביל לביטולם. לעניין זיהוי הנאשם כבעל תעודת הזהות שנמסרה לשוטרים על ידי נהג הרכב עומדת רק עדותו של רונן.

ב"כ הנאשם לא הצליח לערער את מהימנות גרסתם של השוטרים רונן ושילה או להעלות כל טענה ממשית כנגד אופן התנהלותו של השוטר רונן וכשלעצמי, לא מצאתי להטיל דופי באמינות עדותו.

עדותו של רונן לגבי זיהויו של הנאשם כבעל תעודת הזהות (ת/23) הינה הגיונית וסבירה בהתחשב בנסיבות המקרה והיא אף אושרה בדיעבד, כשכיום אין עוד מחלוקת שהנאשם הוא בעל תעודת הזהות שנמסרה על ידי הנהג ונתפסה.

לא זאת אף זאת לגרסתו של רונן ניתן למצוא תימוכין בגרסתו הבלתי הגיונית והבלתי סבירה של הנאשם, כפי שתוצג להלן.

באופן מפתיע יום לאחר האירוע הגיע הנאשם למשרד הרישוי על מנת לבצע העברת בעלות על הרכב המעורב, זאת על אף שבעדותו ציין כי הרכב נרכש לצורך פירוק ועל כן אף לא "טרח" למסור לחסאן העתק רישיון הרכב.

פעולה נוספת שמבצע הנאשם, ללא כל הסבר ממשי מצדו, יום לאחר האירוע היא פנייה למשרד הפנים לשם הנפקת תעודת זהות חדשה, זאת אף שעל פי גרסתו לא מיהר לעשות כן לאחר שתעודת הזהות אבדה לו,

לטענתו, משום שכולם מכירים אותו במזרח ירושלים ולא בודקים אותו.

להסביר את רצף הפעולות המתוארות יום לאחר האירוע, כ"מקריית", אף שהמעשים שעמדו בבסיס אותן פעולות נעשו שבועות קודם לכן, אינו סביר ואינו מתיישב עם השכל הישר ועל כן אינו אמין.

אך כל זאת מתגמד אל מול העובדה שמי שנהג ברכב החזיק בתעודת הזהות של הנאשם וברישיון הרכב שלו, אף שלטענת הנאשם אלו אבדו לו כשבוע לפני האירוע בחוף הים ביפו.

כיצד הגיעו מסמכים אלה לרכב ולידי הנוהג בו לכך לא היה כל הסבר בפי הנאשם והדעת נותנת שאלו הוחזקו על ידי בעליהם קרי: הנאשם וכי כל גרסתו על אובדן המסמכים, המזהים אותו כבעל הרכב וכמי שנהג ברכב ביום האירוע, הינם שקריים.

שקרי נאשם מהווים ראיה מחזקת ככל שראייה כזו נדרשת.

התוצאה היא שאני קובעת שעדותו של השוטר רונן לפיה זיהה את הנהג על פי תעודת הזהות שנמסרה לו אמינה ומשתלבת עם הראיות החפציות קרי: תעודת הזהות ורישיון הנהיגה ומתחזקת, כאמור גם בשקרי הנאשם, עליהם עמדתי לעיל, שגרסתו מעבר להיותה שקרית בעניין טענתו לאובדן המסמכים, אינה אמינה כלל, בהיותה בלתי סבירה ולא הגיונית.

6. במהלך ניהול ההוכחות העלה ב"כ הנאשם טענה נוספת, עליה חזר בסיכומיו לפיה לא הוכח שהנוסעים שהיו ברכב, שהו בישראל שלא כדין.

אין ממש בטענה זו.

בדוח הפעולה שערך השוטר שילה פירט את שמות כל נוסעי הרכב, כולם תושבי שטחי הרשות.

המאשימה הגישה ללא התנגדות ההגנה תעודות עובד ציבור ממפקדת המנהל האזרחי לפיה לא נמצאו היתרי כניסה ושהייה לצורך תעסוקה או לכל צורך אחר למי מהנוסעים וכן תעודות עובד ציבור מרשות האוכלוסין וההגירה, לשכת רמת גן לפיה הנוסעים או מי מהם לא החזיקו ברישיון לישיבת ארעי או קבע בישראל לפי חוק הכניסה לישראל.

בסיכומיו היפנה ב"כ הנאשם לקביעות שנקבעו ברע"פ 6831/09, פואד טורשאן נ' מדינת ישראל (פורסם בבנו) (להלן: "הילכת טורשאן") לגבי דרך הוכחת הטענה לפיה תושב האזור שוהה בישראל שלא כדין.

לטענתו על המאשימה מוטל הנטל להוכיח כי אף אחת משלוש האפשרויות לפיהן שהייה של תושב האזור בישראל תהא כדין, אינה חלה על הנוסעים ברכב.

תעודות עובד הציבור שהוגשו בעניינו של הנאשם ממפקדת המנהל האזרחי ומרשות האוכלוסין וההגירה אינן מכסות את האפשרות השלישית לפיה ניתן צו ביניים מבית המשפט. מידע אודות צווי ביניים המונעים הרחקה מישראל שניתנו על ידי בתי המשפט לבקשת תושב האזור מועבר לידיעת משטרת ישראל ונרשם במסוף

המשטרת. אי הגשת אישורים מהמסוף המשטרת על היעדר צווי ביניים מבית המשפט לגבי הנוסעים מותר ספק בשאלת אי חוקיות שהייתם של הנוסעים בארץ.

איני סבורה כי יש רק דרך אחת להוכחת העובדה להיעדר צווי ביניים המונעים הרחקתו מישראל של תושב האזור ולא מוטלת על המאשימה החובה להוכיח פרט זה דווקא על ידי אישור מהמסוף המשטרת.

המאשימה מפנה בסיכומיה למידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי כפי שנקבע בע"פ 6359/99, **מדינת ישראל נ. נחום קורמן**, פד"י נד(4), בעמ' 661 (להלן: "**עניין קורמן**") ומבקשת לראות בתגובת הנוסעים בדוחות העיכוב שלהם, לחשד שהוטח בהם לפיהם הם שוהים שלא כדין בישראל, ראייה מספיקה להוכחת היעדר צווי ביניים.

בעניין קורמן נקבע:

"כידוע, מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי אינה וודאות מוחלטת, אלא שכנוע מעל לספק סביר, ספק סביר ייווצר כאשר ההסתברות לחפות, העולה מן הראיות היא ממשית ואינה אך בגדר אפשרות רחוקה תיאורטית".

בנסיבות תיק זה, כשמדובר ב-16 נוסעים שאף אחד מהם לא טען בתגובה לעיכובו מכוח החשד לשהייה בלתי חוקית בישראל, שבידיו צו ביניים המתיר את שהייתו בישראל מכוח החלטה שיפוטית, ותגובתם התייחסה לסיבת הימצאותם בישראל בלבד "באתי לפה לעבוד", די, בהצטבר לתעודות הציבור שהוגשו, כדי להוכיח כי הימצאותם בישראל הייתה שלא כחוק.

דוחות העיכוב הוגשו בהסכמת ב"כ הנאשם בכפוף לדיני הראיות באשר לעדויות שמיעה.

בעניינינו הטענה אינה מבוססת על דברי הנוסעים בדוחות העיכוב, אלא דווקא על מה שלא נאמר בהם ולכן דוחות העיכוב קבילים ויש לתת את מלוא המשקל לכך שהם לא טענו ולא הציגו בפני השוטרים טענה כי הם שוהים בישראל מכוח צו שיפוטי.

ראה לעניין זה את **ת.פ. (פ"ת) 23831-08-09, מדינת ישראל נ. עודד נחום** (פורסם בנבו), שם לא הוגש על ידי המאשימה תע"צ של משרד הפנים וקובע בית המשפט מפי כב' השופטת עינת רון, בהסתמך על הקביעות שנקבעו בהלכת טורשן, כי "**חזקה על העומד בפני שוטר בנסיבות כאלה ובידיו אישור כשלהו לשהייה כדין כי היה מציגו או טוען לו** [...]**מכאן - שאף על פי הלכת טורשן עמדה התביעה בנטל המוטל עליה**"

התוצאה היא כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנוסעים ברכב שהו בישראל ללא היתרים כדין לשהות בישראל.

7. המסקנה העולה מכל האמור לעיל הינה כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח את כל יסודות העבירות בהן הואשם הנאשם ומשכך אני מרשיעה אותו בעבירות כדלקמן:

- א. הסעת שישה או יותר שוהים שלא כחוק, על פי סעיף 12א(ג1א)(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952;
- ב. הפרעת שוטר במילוי תפקידו, על פי סעיף 275 לחוק העונשין;
- ג. נהיגה בזמן פסילה, על פי סעיף 6 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ז, 28 נובמבר 2016, במעמד הצדדים